

Του κόσμου ηλιαχτίδα

Αγαπημένη μου πατρίδα
και του κόσμου ηλιαχτίδα,
συ βασανισμένη
μα κι απείρως χιλιοδοξασμένη.

Ελλάδα μου πατρίδα γλυκιά
πού σ' άλλον τόπο τέτοια ομορφιά;
Τα χώματά σου ιερά-
προσκυνώ ταπεινά.

Μητέρα της σοφίας
απόρθητο κάστρο της ελευθερίας-
με δάκρυα στα μάτια
σε σε αφιερώνω τούτα τα λόγια.

Σε σε που κατέχεις τα πρωτεία
κι όλη τη φιλοσοφία.
Που όλοι, όλοι σε ζήλεψαν και σε ζηλεύουν
και λίγο απ' το φως σου προσπαθούν να κλέβουν.

Κι όμως νικήτρια βγήκες τρανή
ηρωίδα, πολεμίστρια αληθινή.
Νόμιζαν θα σε ταπεινώσουν,
μα ήταν γραμμένο να το μετανιώσουν.

Ω, δε φτάνουν Ελλάδα

τα φτωχά τούτα λόγια!

Πες μου, για τι πρώτα πρέπει να μιλήσω,

Ποιο από τ' άπειρα μεγαλεία σου να πρωτοϋμνήσω;

Κι αληθινά τι τιμή! Στη σκέψη δακρύζω:

Να γεννηθώ Ελληνίδα. Και να' χω μητέρα

την ηλιοστάλαχτη τούτη πατρίδα!

Κι αν χρειαστεί, θα πολεμήσω!

Απ' την ιερή της γη ούτε σπιθαμή δε θα χαρίσω.

Και κάθε ένα κίνδυνο θε' ν' αψηφήσω!

Λευκό, γαλάζιο, χρώματα ελπίδας.

Τ' ουρανού κυανό και αφρού κυμάτων λευκό της αρμύρας.

Σημάδι αναγέννησης, ζωής, αθανασίας,

Θυμήσου Ελλάδα, πόσα χάρισες στο βωμό της Ορθοδοξίας!

Θυμήσου κόρη του φωτός,

την τέλεια, υπέρτατη κληρονομιά σου.

Θυμήσου καλά και μην προδώσεις τα πιστά παιδιά σου.

Θυμήσου και να' χεις πάντα στις δυσκολίες θάρρος!

Για να διδάσκεις, να μεγαλουργείς, φως παντού απλόχερα να σκορπίζεις.

Αυτός ήταν, είναι και θα είναι ο λόγος της ύπαρξής σου,

διότι φως παραδείσου ο τόπος της καταγωγής σου!